

My: Hej på dig Miragumman

Mira: Hej! Hallå

Tystnad

Mira: tänk att du svarade tillslut

My: jaa jag svarar alltid när du ringer

Mira: hur mår du? Kan en fråga så?

My: du får fråga vad du vill

Mira: har hösten kommit till dig också? Eller har du årstider? Vad är en årstid? Försökte föreställa mig kort nu hur där ser ut, så himla länge sedan besökte den platsen

My/Papp: om de va 1912 eller nåt i dendär stilen 1909 kanske de va

My: Jaa -- hur mår du då?

Mira: Jo det är ganska bra nu tror jag. Jag hade feber i tvenne dagar, låg i säng. Men nu i rörelse igen ju som du märker.

My: Det är många här ikväll

Mira: Var *är* du?

My: Var är *du*?

Mira: Torkel knutssongatan

My: Knutssonsgatan Knutson Gösta Knutsson Får mig att tänka på pelle svanslös den lille raringen

Mira: Jaa just det ja

My: Och utanför ditt fönster lyser månen ska du veta

Mira: vad fint. jag tänker ofta på dig, och på himlakroppar, som månen, på en plats med alla egenskaper, sådär som gränsar mot alla världar

My/papp: jag har faktiskt haft tur med det (alla siffror, alla dörrar, jo sådär är det ju vännen min)

Mira: Vet du om att Altair finns, och att han har fyllt sex år nu

My: Jag vet, jag är med, och jag tänker på firandet av hans gyllene 30årsdag

Mira: Men var är du någonstans?

My/Papp: egentligen är det väl uppsalabilder alltihop det är bara fråga om olika nivåer och olka utsiktspunkter

My: Vi är precis här

Mira: men de här fönstret gränsar inte mot någon måne tror jag

My: nu kommer det fler / här är högt i tak / (nåt som kommenterar rummet)

Mira: När du försvann förändrades naturen

My: Du sa att jag spelade rassel och sånt bland träden

Mira: Alla träd, alla händer, alla kyrkogårdar

My/papp: jag har faktiskt haft tur med det

Mira: Det är så konstigt att höra din röst igen

My: haha jaa är det, det är fint att höra din

Mira: Den är så bekant men också omrörd

My: Jag hade en fråga till dig om ett körverk

Mira: Jag ska försöka att svara så gott jag kan

My: Jag hörde att du kom hem och var ledsen

Mira: Jag vet inte, jo det var jag nog, så var det.

My: Jag förstår din känsla. Har du råkat ut för kärlek? Jag blev kär i 7årsåldern. Jobbigt var det. Men trots allt något av värde.

Mira: Jo kärlek har jag råkat ut för – impro >>

My: Det sitter i länge sånt där

Mira: Ofta, vissa saker i tillvaron blir så mycke som en konservburk, blandat men en ibland känsla av tromplei men söker släppa bort det i kosmos, det går ganska bra, förutom de här ibland närvarorapporterna liksom

My: det kommer bli lättare

Mira: Du, vad tror du om de här: Hilberts Hotell härbärgerar oändligheter, rymder, perceptioner och sådana emotionella tidskluster, emedan tiden (och livet) i mycket är präglad av saker som försvinner. Termodynamikens andra lag berättar om entropi, om energins bevarande men dess spridning som gör den alltmer otillgänglig. Utifrån detta resonemang, tänker jag att alla låtar som bor på Hilberts Hotell ska handla om saker som gått förlorade

My/papp: nåä det vill jag inte svara på (Jag tror att hotellet är bakofram)

Mira: En studie jag läste om i england, där hade dem pejlut någon en lång stund, apparaterna i rummet kunde hen liksom redogöra för , som om kroppen inte var den enda instansen, som om allting var uppkopplat mot något annat också

”My: jag var med er på sjukhuset

Mira: vi läste deckare för varann. Sjöwall walö och jag läste sen natten igenom i dedär lilla rummet, kunde aldrig sova

My: det är november och löven lyser brokiga

Mira: alla maskiner knappar blinkade pep kvittrade tårades ungefär, men det kan ja knappt tala om

My: slingrade uppåt, svävade, ska du veta miragumman

Mira: jag är så nyfiken på dendär platsen

My: jo men ja men vänta var var vi nu”

Mira: jag tänker på nyckelvikten. När vi fick in radiosignaler från jordanien.

My/papp: om de va 1912 eller nåt i dendär stilen 1909 kanske de va

My: dedär stigarna i skogen var ju rena godiset

Mira: vi spejar genom en baklucka vinden och synfälten vidgas alldeles

My: du kan göra det närsomhelst

Mira: Träffar du dem andra? Rut och Helena?

My: Det är svårt att säga

Mira: I vilket fall kisar vi på bra här från vintergatan

My: När vi slöts samman med andromedagalaxen

Mira: vad ser du nu?

My/papp: jag jag har naturligtvis att utgå ifrån mig själv och där kommer kontinuiteten men själva bildspråket förändras ju hela tiden i och med att jag utvecklas helt enkelt

Mira: jag känner igen mig i dedär, stolar som inte bara slits men byter sin form för ögonen genom åren

My: jaa... vet du, att häromdagen såg jag tibbe tiburtius tibelin spankulera fram längs en molnkant

Mira: Atos då?

My: han var så fin, så rolig, en riktig kamrat. Mot slutet var det en ren plåga, att se honom åldras
Mira: jag vet

Mira: hur mycket är klockan?

My: vad dinkar dooraan

Mira: haha vi jagar tre galna dynamitarder

My: jag är väldigt glad att du ringde

Mira: samtalet fortsätter

My: du säger hej jag säger hej du säger hej jag säger hej

Mira / my: hej hallå hej

Mira: jag har en lövskog i magen

My: rummet förändras nu

Mira: de gör de hela tiden

My: och skärmarna samlar på sig kunskap

Mira: och stolarna börjar röra på sig

My: det är många här i rummet nu

Mira: det är så mycket en inte fick sagt

My: de här är inte ett rum längre

Mira: de här är inte ett samtal längre

My: det går en avlång man i skogarna

Mira: vi badar från klippor det ropas det stänker

My: Det är alltid så roligt att få höra något vad du tänker och gör

Mira: Och sen senare, vad ska du ha för dig?

My: Jag är för tillfället sysselsatt med en större akvarell. Tyvärr är det alltid så med bilder att de är oberäkneliga. Dock inte i så motto att de alltid tar längre tid än jag tänkt mig.

Mira: jag vill lära mig att trolla. Bli professionell magiker. Har du tänkt på sånt ibland?

My: Jaa du, jag hade en gammal bekant som brukade brusa runt i hög hatt på Uppsalas gator, som igår, så tittade han fram,

Mira: det finns ett sällskap

My: kommer du ihåg när du fick Sherlock Holmes av mig?

Mira: jaa. Förresten såg jag o altair äppelkriget häromsistens, jag hade förträngt att jätten äter upp fascistchauffören, samt dedär att Hans dödar en drake (inälvsrunk) , men kanske kan tänka att starwars 1000 ggr värre, men förstås så olik kontext, även om ÄK är fantastisk och väsensfylld saga, så är det ju riktiga personer miljöer problematiker osv, annat larm, så läskigt för Altair (men hann be hålla för ögona) Men han älskade ändå, särskilt Anna Lindbergs förmågor och bullen i motorn.

My: jaaa den är fin

Mira: Jag önskar att vi kunde tala oftare

My/papp: ja ungefär som man kan läsa mellan raderna

My: vi får börja med bergen

Mira: mm älskar bergen, spana på dem och tänka sig tiden / sträckan från nuet till toppen ungefär

My: fåfången var ju rart på dedär viset

Mira: o det som hände alldeles nyss

My: du kommer märka snart vad jag menar

Mira: en tågtunnel under, utgångar åt flera håll, här och var staket, här och var fritt fram
My: o alla papperslappar o alla melodramer o alla lampknappar
Mira: ja jag vet
MY: förutom det så kryper jag hela tiden närmare
Mira: det är så märkligt att höra din röst

Ev impro:

Improvisation är hela tiden tillåtet, men båda kan alltid avbryta den och gå vidare i samtalet genom att säga: "nästa gång möts vi bakom karolina rediviva, glöm inte det"

Mira/sjunger: och när jag ser hur han rör sig

Mira: ja just men vänta var var vi vad sa du nu igen
(My: den här platsen mellan orden och föreställingarna)
My/pappa: nee dvs jag har ju naturligtvis försökt sätta mig in i klassisk akvarellteknik o såna saker men samtidigt märkte jag att det är väldigt lätt att falla i en fälla om man
Mira: ja just de jaa... Tidspilen och arthur eddington,
My: jag märker att du inte riktigt tror mig
Mira: det är så många nu som cirklar kring varandra. Men ibland berättar jag om dig för altair
My: jag har väl nån kombination jag också
Mira: jag skrev till dig en gång och jag var barn och
My: hur är det med dina syskon? Vi cyklade längs landsvägar
Mira: det är bra med dem
My: tänk när vi hade bilen, jag skyffla in alla ungar och så åkte vi ut på landet, hela dagiset också, 15-20 ungar, de var tider de, alla skulle med
Mira: hur ser det ut nu?
My: det är svävande, molnigt, tankar far emot mig från punkter i rummet, allt finns här, inget finns här, och jag lär mig cykla, lär mig
Mira: hur funkar det med horisontallinjen då?
My: Idag skiner solen och det är fint ute. Bonden har sått korn på åkern utanför vårt hus.
Mira: vad heter ebbles vad heter rko (skånska) och jag glömde apan och kattburen
My: dedär avlånga grannarna brusar förbi i sin silvervolvo

Impro:

My/sjunger: du vet trots allt min vän bland horisonter

Mira: nu rusar allt omkring mig
My: det är sådär som du fantiserade
My: mer eller mindre
Mira: jag vet nu att jag kan ställa krav på dig
My: och när jag blundrar litegrann och nebulosor träder fram

Mira: Jag önskar att vi kunde tala oftare
My: vi har såna blundande mötesplatser, och berg
Mira: vi gör smurflandskap i papiermache
My: du kommer märka vad jag menar
Mira: vad tänker du på?
My/Papp: det tog för mycke kraft ifrån mig de gjorde de faktiskt
My: alla papperslappar alla melodramer alla lampknappar
Mira: ja jag vet
MY: förutom det så kryper jag hela tiden närmare
Mira: det är lite märkligt att höra din röst
My: jag har faktiskt haft tur med det

Mira/my sjunger: det vi minns det brusar tättnar mer, vi stiger

My: jag är väldigt glad att du ringde
Mira: det finns forsar, det finns ängar, det finns källare, det finns fjäll
My: ska vi lyssna lite på chopin
Mira: samtalet fortsätter
My: ja, det är ungefär som att läsa mellan raderna
Här mir/papp-,edley

Mir: varför vände du inte om ///
Papp: det tog för mycke kraft ifrån mig de gjorde de faktiskst
Mir: jag blev också ställd, jag tappade orken, allt var för förutbestämt, jag kunde inte leva upp till det
Papp: och där tycker jag –
Mira: fast är det så
Papp: kritiken har
Mira:
Papp: varit mig
Mira:
Papp: till stor hjälp faktiskt
Mira: jag har glömt att öva, allt fastnade, konservburken, du jorde de va?
Papp: neej dvs jag har ju taurligtvis försökt sätta mig in i klassisk akvarelteknik o såna saker men samtidigt märkte jag att det är väldigt lätt att falla i en fälla om man
Mira: det är väl länge sen nu
Papp: 1849
Mira: 1942
Papp: om de va 1912 eller nåt i dendär stilen 1909 kanske de va
Mir: vad ser du runt omkring dig?
Papp: egentligen är det väl uppsalabilder alltihop det är bara fråga om olika nivåer och olika utsiktspunkter
Hur länge kan du stanna?
näå det vill jag inte svara på
Hur länge har vi talat?
Pap: Tidslinje

My: rummet förändras nu

Mira: det har det gjort hela tiden

My: och skärmarna samlar på sig hela rummet

Mira: och stollarna börjar röra på sig

My: det låter allvarligt när en säger det sådär, men det är lättsamt på samma gång, som att en skakar av sig några visnande skruder sådär

Mira: Kan tänka mig de..

Improvisation är hela tiden tillåtet, men båda kan alltid avbryta den och gå vidare i samtalet genom att säga: "*nästa gång möts vi bakom karolina rediviva, glöm inte det*"

1. Vi lägger aldrig på
2. Musiken tilltar, vi spelar. My sjunger också med.
3. Tillslut, ut procession. Slut.